

“By This All Will Know That You Are My Disciples”

By Elder Dieter F. Uchtdorf
Of the Quorum of the Twelve Apostles

„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици“

От старейшина Дитер Ф. Ухтдорф
От Кворума на дванадесетте апостоли

April 2025 general conference

Our love for God and His children is a powerful testimony to the world that this is truly the Savior's Church.

Many years ago Sister Uchtdorf and I were traveling through southern Germany. It was just before Easter, and we invited a good friend, who was not a member of the Church, to join us in our Sunday worship service. We loved this dear friend, so it was normal and natural to share with her how we felt about the Savior and His Church and to invite her to come and see! She accepted the invitation and joined us at the meetings of a nearby branch.

If you have ever brought a friend to church for the first time, you can probably relate to the way I felt that Sunday morning. I wanted everything to go perfectly. Our friend was a highly educated, spiritual person. I earnestly hoped the meetings of this branch would make a good impression on her and represent the Church well.

The branch met in some rented rooms on the second floor of a grocery store. To get there, we had to take the stairs at the back of the building, passing the strong aromas from goods stored there.

As the sacrament meeting began, I thought about my friend experiencing this for the first time, and I couldn't help but notice things that made me cringe a little. The singing, for example, didn't exactly sound like the Tabernacle Choir. Restless, noisy children could be heard during the sacrament. The speakers did their best, but they were not skilled at public speaking. I sat

Нашата обич към Бог и Неговите чеда е въздействащо свидетелство към света, че това наистина е Църквата на Спасителя.

Преди много години сестра Ухтдорф и аз пътувахме в южна Германия. Беше точно преди Великден и поканихме наша добра приятелка, която не беше член на Църквата, да се присъедини към нас по време на неделната служба. Обичахме тази скъпа приятелка, затова беше нещо нормално и естествено да споделим с нея своето отношение към Спасителя и Неговата Църква, както и да я поканим да дойде и да види! Тя прие поканата и се присъедини към нас на събранията в един клон наблизо.

Ако някога сте водили приятел на църква за първи път, вероятно имате представа как се чувствах през онази неделна утрин. Искях всичко да мине идеално. Нашата приятелка беше много образован и духовен човек. Искрено се надявах събранията в този клон да ѝ направят добро впечатление и тя да види Църквата в положителна светлина.

Клонът се събираше в наети помещения над един хранителен магазин. За да се качим, трябваше да използваме стълбите в дъното на сградата, минавайки покрай силните аромати на стоките, съхранявани там.

Когато започна събранието за причастие, си помислих как моята приятелка преживява това за първи път и нямаше как да не забележа неща, които ме смущаваха малко. Например пеенето не звучеше точно като Хора на Табернакъла. Неспкойни, шумни деца се чуваха по време на причастieto. Говорителите положили най-добрите си усилия, но не бяха

uncomfortably through the meeting, hoping that maybe Sunday School would be better.

It wasn't.

All morning I worried about what our friend must think of this church we had taken her to.

Afterward, as we drove home, I turned to talk to our friend. I wanted to explain that this was just one small branch and it didn't really represent the Church as a whole. But before I could say a word, she spoke up.

"That was beautiful," she said.

I was speechless.

She continued, "I'm so impressed with how people treat each other in your church. They all seem to come from different backgrounds, and yet it's clear that they genuinely love each other. This is what I imagine Christ wanted His Church to be like."

Well, I quickly repented of my judgmental attitude. I had wanted picture-perfect meetings to impress my friend. But what the members of this branch had achieved was a heart-perfect spirit of love, kindness, patience, and compassion.

That Faith Might Increase in the Earth

My dear brothers and sisters, my dear friends, I love The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. It is the Savior's true and living Church, and it teaches the restored fulness of the gospel of Jesus Christ. His priesthood power and authority reside here. Jesus Christ leads this Church personally, through servants He has called and authorized, and by a living prophet, even President Russell M. Nelson. The Savior has given the Latter-day Saints a unique mission to gather God's children and prepare the world for the Savior's Second Coming. I bear my witness that all of this is true.

But it's important to remember that when most people experience the Church of Jesus Christ for the first time, they aren't thinking about priesthood authority or ordinances or the gathering of Israel. What they're likely to notice,

опитни в ораторското изкуство. Изпитвах неудобство по време на събранието, надявайки се, че може би в Неделното училище щеше да е по-добре.

Не беше.

Цялата сутрин се притеснявах какво щеше да си помисли нашата приятелка за църквата, в която я бяхме завели.

После, докато пътувахме към дома, се обърнах да говоря с нея. Исках да обясня как това беше само един малък клон и как не беше представителен за Църквата като цяло. Но преди да мога да кажа и дума, тя заговори.

„Беше прекрасно“ – каза тя.

Аз останах без думи.

Тя продължи: „Много съм впечатлена от това как хората се отнасят помежду си във вашата църква. Те изглежда имат различен произход, но въпреки това е явно, че искрено се обичат един друг. Точно така си представям, че Христос е искал Неговата Църква да бъде“.

Ами, бързо се покаях за осъдителното си отношение. Исках съвършени събрания, които да впечатлят моята приятелка. Но това, което членовете на този клон бяха постигнали, бе един дух на сърдечна обич, доброта, търпение и състрадание.

Вярата да може да се умножи по земята

Мои скъпи братя и сестри, мои скъпи приятели, обичам Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Това е истинската и жива Църква на Спасителя, която учи на възстановената пълнота на Евангелието на Исус Христос. Силата и властта на Неговото свещеничество обитават тук. Исус Христос лично води тази Църква чрез служителите, които е призовал и упълномощил, и чрез жив пророк, тъкмо президент Ръсел М. Нелсън. Спасителят е дал на светиите от последните дни уникалната мисия да събират Божиите чеда и да подготвят света за Неговото Второ пришествие. Давам своето свидетелство, че всичко това е истина.

Но е важно да помним, че когато повечето хора срещнат Църквата на Исус Христос за първи път, те не мислят за властта на свещеничеството, обредите или събирането на Израил. Това, на което те най-вероятно ще

above all else, is how they feel when they're with us and how we treat each other.

“Love one another,” Jesus said. “By this all will know that you are My disciples.” Very often, a person's first testimony of Jesus Christ comes when he or she feels love among disciples of Jesus Christ.

The Savior declared that He restored His Church so “that faith ... might increase in the earth.” Therefore, when people visit our Church meetings, the Savior wants them to leave with stronger faith in Him! The love our friends feel among us will lift them closer to Jesus Christ! That is our simple goal every time we gather.

Anyone who is seeking greater faith in Christ or a closer connection to Heavenly Father should feel right at home in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Inviting them to our meetings can be as normal and as natural as inviting them into our homes.

The Ideal and the Real

Now, I realize that I'm describing the ideal. And in this mortal life, we rarely get to experience the ideal. And “until the perfect day,” there will always be a gap between the ideal and the real. So, what should we do when the Church doesn't feel like the perfect day? When, for whatever reason, our ward doesn't yet nurture perfect faith or love? Or when it feels that we don't fit in?

One thing we should not do is give up on the ideal!

The title page of the Book of Mormon includes this important caution: “If there are faults,” it says, “they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God.”

Can a book—or a church or a person—have “faults” and “mistakes” and still be the work of God?

My answer is a resounding yes!

So, while we hold ourselves to the Lord's high standards, let's also be patient with one another. We are each a work in progress, and we all rely on the Savior for any progress we make. That's

обърнат внимание, повече от всичко, е как се чувстват, когато са с нас, и как се отнасяме един към друг.

„Да се обичате един друг – казва Исус. – По това ще познаят всички, че сте Мои ученици“. Много често първотосвидетелството на Исус Христос идва, когато даден човек чувства обич сред учениците на Исус Христос.

Спасителят оповестява, че е възстановил Своята Църква, така „че вратата (...) да може да се умножи по земята“. Затова, когато хората посещават нашите църковни събрания, Спасителят желае те да си тръгнат с по-силна вяра в Него! Обичта, която нашите приятели усещат сред нас, ще ги издига по-близо до Исус Христос! Това е нашата проста цел всеки път, когато се събираме.

Всеки, който търси по-силна вяра в Христос или по-силна връзка с Небесния Отец, следва да се чувства у дома в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Поканата хората да дойдат на нашите събрания може да бъде също толкова непринудена и също толкова естествена, колкото поканата да дойдат в нашия дом.

Идеалното и реалното

Сега, наясно съм, че описвам идеалното. И в този земен живот рядко ни се случва да преживеем идеалното. И „до свършения ден“ винаги ще има разминаване между идеалното и реалното. Затова, какво следва да правим, когато усещането в Църквата не е идеално? Когато, поради каквато и да било причина, нашият район все още не е способен за развиването на свършена вяра или обич? Или когато чувстваме, че не се вписваме?

Едно нещо, което не трябва да правим, е да се отказваме от идеала!

Заглавната страница на Книгата на Мормон включва следното важно предупреждение: „Ако има недостатъци, то те са грешки на човеци; ето защо, не осъждайте Божиите неща“.

Може ли книга – или църква, или човек – да има „недостатъци“ и „грешки“ и въпреки това да бъде дело на Бог?

Отговорът ми е решително да!

И така, докато се стремим да следваме високите стандарти на Господ, нека също бъдем търпеливи един към друг. Всеки от нас се намира в процес на развитие и всички

true for us as individuals, and it's true for the kingdom of God on earth.

The Lord invites us not just to join His kingdom but also to be anxiously engaged in building it. God envisions a people who are “of one heart and one mind.” And to be of one heart, we must seek pure hearts, and that requires a mighty change of heart.

But that doesn't mean changing my heart to align with yours. Nor does it mean changing your heart to align with mine. It means that we all change our hearts to align with the Savior.

If we are not there yet, remember: with the Lord's help, nothing is impossible.

Fit and Belonging

And if you ever feel like you don't quite fit in, please know that you are not alone. Haven't we all been in life situations when we felt like the stranger in the room? I have experienced this more than once. When I was 11 years old, my family was forced to leave our home and move to an unfamiliar region. Everything was different from what I was used to. And my accent made it clear to the other children that I was different from what they were used to. At a time when I desperately needed friendship and belonging, I felt lonely and displaced.

Here on earth, most of the differences we notice—the differences some of us use to categorize each other—have to do with earthly things: physical appearance, nationality, language, clothing, customs, and so on. But “God does not view things the way people do. People look on the outward appearance, but the Lord looks at the heart.”

From His perspective, there is one category that comes before all others: child of God. And we all fit perfectly in this one.

It's natural to want to be around people who look, talk, act, and think like we do. There is a place for that.

But in the Savior's Church, we gather all of God's children who are willing to be gathered

разчитаме на Спасителя за развитието, което постигаме. Това се отнася за нас като отделни хора, отнася се и за царството Божие на земята.

Господ ни кани не само да се присъединим към Неговото царство, но също така да бъдем ревностно заети в изграждането му. Бог вижда в бъдещето хора, които са „едно сърце и един ум“. За да бъдем едно сърце, трябва да се стремим към чисти сърца, а за това е нужно навяляма промяна в сърцата.

Но това не означава, че аз трябва да променям моето сърце, за да съответства на вашето. Нито означава да променям вашето сърце, за да съответства на моето. Означава всички ние да променяме своите сърца, за да съответстват на това на Спасителя.

Ако още не сме достигнали това състояние, помнете: с Господната помощ няма нищо невъзможно.

Вписване и принадлежност

И ако някога почувствате, че не се вписвате съвсем, моля, знайте, че не сте сами. Не сме ли били всички ние в ситуации, в които сме се чувствали като странника в стаята? Това ми се е случвало повече от веднъж. Когато бях на 11 години, семейството ми беше принудено да напусне дома ни и да заживее в непознат район. Всичко беше различно от това, с което бях свикнал. И моят акцент ясно показваше на другите деца, че аз бях различен от това, с което те бяха свикнали. В период, когато отчаяно се нуждаех от приятелство и принадлежност, аз се чувствах самотен и не на място.

Тук на земята, повечето различия, на които обръщаме внимание – различията, с които някои от нас се категоризират взаимно, – се свеждат до земни неща: външен вид, националност, език, дрехи, обичаи и така нататък. Но „Бог не гледа на нещата, както гледат хората. Хората гледат външния вид, а Господ гледа сърцето“.

От Неговата гледна точка, има една категория, която е над всички други: чедо на Бог. И всички ние съвършено се вписваме в нея.

Естествено е да желаем да бъдем с хора, които изглеждат, говорят, действат и мислят като нас. Има си място за това.

Но в Църквата на Спасителя ние събираме всички Божии чедра, които имат желанието

and who seek the truth. It is not our physical appearance, our political views, our culture, or our ethnicity that brings us together. It is not our common background that unites us. It is our common objective, our love for God and love for our neighbor, our commitment to Jesus Christ and His restored gospel. We are “one in Christ.”

The unity we seek is not to have everyone stand in the same place; it is to have everyone face in the same direction—toward Jesus Christ. We are one not because of where we’ve been but where we are striving to go, not because of who we are but who we seek to become.

That is what Christ’s true Church is all about.

One Body

If you love God, if you want to know Him better by following His Son, then you belong here. If you’re earnestly seeking to keep the Savior’s commandments—even though you’re not perfect at it yet—then you are a perfect fit for The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

And what if you’re different from people around you? That doesn’t make you a misfit—it makes you a needed part of the body of Christ. All are needed in the body of Christ. The ears perceive things that the eyes never could. The feet do things that the hands would be ineffective at.

That doesn’t mean your job is to change everyone to be like yourself. But it does mean that you have something important to contribute—and that you have something important to learn!

One Voice

In every session of general conference, we’re blessed with inspiring music from talented choirs. As you listen, you might notice that the singers don’t all sing the same notes. Sometimes one section carries the melody, sometimes another. But they all contribute to the beautiful sound, and they’re completely unified. Each choir member has the same central goal: to praise God and lift our hearts to Him. Each must have his or her mind and heart fixed on the same divine purpose. And when that happens, they truly become

да бъдат събрани и които търсят истината. Не външният ни вид, политическите ни убеждения, културата ни или етническата ни принадлежност е това, което ни обединява. Не общият ни произход ни прави единни. Това става чрез нашата обща цел, нашата обич към Бог и към нашите ближни, нашата отдаденост към Исус Христос и Неговото възстановено Евангелие. Ние сме „едно в Христос“.

Единството, към което се стремим, не е всеки да е застанал на същото място, а всеки да гледа в същата посока – към Исус Христос. Ние сме едно не заради местата, на които сме били, а заради мястото, на което се стремим да отидем, не заради това, което сме, а заради това, което се стремим да станем.

Именно това е целта на истинската Христова Църква.

Едно тяло

Ако обичате Бог, ако желаете да Го опознавате по-добре, като следвате Неговия Син, значи принадлежите тук. Ако искрено се стремите да спазвате заповедите на Спасителя – дори ако все още не сте свършени в това – вие свършено се вписвате в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

И какво ако се различавате от хората около вас? Това не ви изключва, това ви прави нужна част от Христовото тяло. Всички са нужни в Христовото тяло. Ушите възприемат неща, недоловими за очите. Краката вършат неща, при които ръцете биха били неефективни.

Това не означава, че работата ви е да променяте всички да бъдат като вас. Но означава, че има нещо важно, с което да допринесете – и нещо важно, което да научите!

Един глас

На всяка сесия от общата конференция сме благославяни с вдъхновяваща музика от талантиливи хорове. Когато се заслушате, може да забележите, че не всички певци пеят едни и същи ноти. Понякога една част на хора пее мелодията, понякога друга. Но те всички допринасят за прекрасния звук и са напълно единни. Всеки член на хора има една и съща основна цел: да слави Бог и да издига сърцата ни към Него. Всеки трябва да съсредоточи ума и сърцето си върху същата божествена

one voice.

If you are not yet a member of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, we invite you to join us as we rejoice in the Savior's "song of redeeming love." We need you. We love you. The Church will be better with your efforts to serve the Lord and His children.

If you have already shown, through baptism, through making covenants with God, your desire to "come into the fold of God, and to be called his people," thank you for being part of this great and divine work and for helping to make the Church of Jesus Christ what the Savior wants it to be.

As I learned from my friend in Germany, our love for God and His children is a powerful testimony to the world that this is truly the Savior's Church.

May God bless us to patiently but diligently seek to live up to the ideals our Savior, Redeemer, and Master has set for us—so all will know that we are His disciples. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

цел. И когато това се случи, те наистина стават един глас.

Ако все още не сте член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, ние ви каним да се присъедините към нас, тъй като се радваме в „песента на изкупващата любов“ на Спасителя. Нуждаем се от вас. Обичаме ви. Църквата ще бъде по-добра с вашите усилия да служите на Господ и на Неговите чеда.

Ако вече сте изявили, чрез кръщение, чрез сключване на завети с Бог, своето желание да „влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ“, благодаря ви, че участвате в това велико и божествено дело и че помагате на Църквата на Исус Христос да бъде това, което Спасителят желае тя да бъде.

Както научих от моята приятелка в Германия, нашата обич към Бог и Неговите чеда е въздействащо свидетелство към света, че това наистина е Църквата на Спасителя.

Нека Бог ни благославя с търпение и усърдие да се стремим да живеем според идеалите, които нашият Спасител, Изкупител и Учител ни е дал – за да могат всички да знаят, че сме Негови ученици. В светото име на Исус Христос, амин.